

TÜTÜNCÜ

Ben bir şey değilim.
Asla bir şey olmayacağım.
Bir şey olmayı isteyemem.
Öte yandan, dünyanın bütün düşleri bendedir.

Odamın pencereleri,
Kim olduğunu kimsenin bilmediği milyonlarca kişiden biri olan benim
odamın
(Kim olduğunu bilselerdi bile, ne bilirlerdi ki?),
Durmadan insanların geçtiği bir sokağın gizemine bakıyorsunuz,
Bütün düşüncelere ulaşılmaz kalan bir sokağa,
Gerçek, mümkün olamayacak kadar gerçek, kesin, bilinemeyecek kadar
kesin,
Taşların ve varlıkların ardındaki gizemle,
Duvara nem, insana kır düşüren Ölüm'le,
Her şeyin arabasını hiçbir şeyin yolunda süren Kader'le.

Yeniğim bugün, hakikati öğrenmiş gibi.
Aydınım bugün, ölmek üzereymişim gibi,
Ve bir vedadan fazla kardeşliğim
Olmadı şeylerle, bir vagon dizisine dönen
Bu ev ve bu yakasıyla sokağın, ve bir ayrılış çılgılığı
Kafamın içinden,
Ve yola çıkışla birlikte sınırlarımde bir sarsıntı, kemiklerde bir gıcırıtı.
Şaşkınlığım bugün, düşünmüş, bulmuş, unutmuş biri gibi.
Bölündüm bugün, gerçek bir dışsal şey olarak,
Sokağın karşı yakasındaki Tütüncü'ye ve, gerçek bir içsel şey olarak,
Her şeyin bir düş olduğu duyumuna borçlu olduğum sadakat arasında.

Her şeyde başarısız oldum.
Bir amacım olmadığına göre, belki de hiçbir şey demekti bu.
Bana verilen çiraklığı
İndirdim evin arka camından.
Büyük amaçlarla kırlara çıktım.
Ama orda sadece otlar ağaçlar buldum,
İnsanlar ortaya çıktığındaysa, hepsi de birbirinin aynıydı.
Pencereden çekilip bir sandalyeye oturuyorum. Ne düşünmeliyim?
Ne olacağımı nerden bileyim, ben ki ne olduğumu bilmiyorum?
Düşündüğüm şey olmak mı? Ama ben öyle çok şey olmayı düşünüyorum ki!
Ve aynı şey olmayı düşünen öyle çok kişi var ki bu kadar çoğu olamaz!
Dâhi mi? Tam şu anda
Yüz binlerce beyin dâhi olduğunu tasarlıyor benim gibi,
Ve tarih kaydetmeyecek, kim bilir?, belki birini bile,
Ve bunca gelecek fetihten geriye bir yığın gübreden başka bir şey
kalmayacak.
Hayır, kendime inanmıyorum.
Her tımarhanede bir sürü kesinlik sahibi çılgın deliler var!
Ben ki tek bir kesinliğim bile yok, daha mı az daha mı çok eminim?
Hayır, kendimden bile emin değilim.
Bunca tavanarasında ve tavanarası-olmayan yerinde dünyanın
Hiç mi yok şu anda düş kuran, kendine saygılı dâhi?
Bunca emel, yüksek, soylu ve aydın -,
Evet, gerçekten yüksek, soylu ve aydın -,
Ve gerçekleşebilir mi kim bilir,
Hiç mi görmeyecek gerçek güneşin ışığını ya da ulaşmayacak mı
başkalarının kulaklarına?
Dünya onu fethetmek için doğmuş olanlarındır,
Onu fethedebileceğini düşleyenlerin değil, haklı bile olsalar.
Ben Napolyon'un başardığından fazlasını düşledim.
İsa'nın kucakladığı insanlıktan çoğunu kucakladım varsayımsal göğsümle.
Hiçbir Kant'ın kaleme almadığı felsefeler kurdum gizlice.
Ama ben, belki her zaman böyle olacağım, tavanarasındaki adamım,
Orda yaşamasam bile;
Ben hep *bunun için doğmamış olan* olacağım;
Ben hep *sadece nitelikleri olan* olacağım;